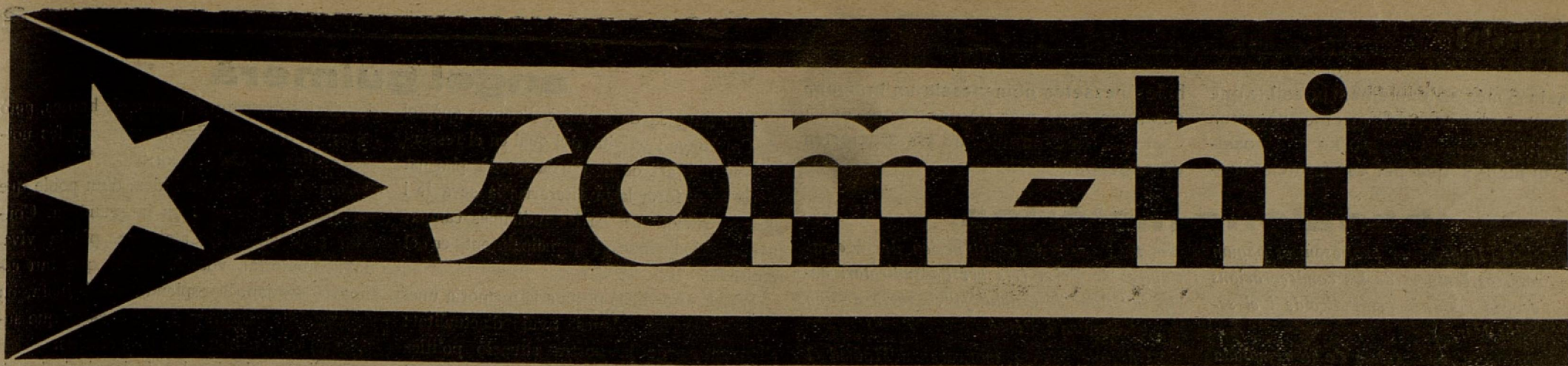

any I-21 de juliol 1934-núm. 14

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**

redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

Actualment són set, els nacionalistes catalans, que per haver tingut la gosadia de manifestar públicament, de paraula o per escrit, el concepte que tenien format de la manera de procedir dels governants del Govern central, o que s'atreviren a censurar l'actuació arbitrària dels jutjats de Barcelona, especialment els que són presidits pel tan tristament cèlebre *D. Jovino*, han sigut posats entre reixes.

Així començà la persecussió de tots els nacionalistes, abans i durant la dictadura, acabant per resultar insuficients les presons de Catalunya, no ja tant sols de patriotes, sinó que inclús s'arribà a detenir a dignes ciutadans que cometien el delictes de fer sentir la seva veu de protesta contra el règim oprobios en que es vivia.

Es irritant que avui que a Catalunya ja s'hi respiren nous aires de llibertat, encara hi puguin haver *D. Jovinos* que pugui fer sentir el seu odi a les llibertats catalanes, perseguint o empresonant honorables ciutadans que han comès el terrible pecat d'estimar per damunt de tot la terra que els ha vist néixer.

La Joventut d'Estat Català de Badalona, no pot per menys d'ajuntar la seva veu de protesta, a les moltes que de totes les contradicció de la nostra terra ja s'han sentit, manifestant al propi temps, que potser ja és hora que les autoritats catalanes prenguin les mesures necessàries encaminades a evitar la repetició de cassos com els que lamentem, enviant a tots els *Jovinos* que per desgràcia encara resten a Catalunya, a civilitzar les tribus de salvatges de l'Àfrica occidental, (amb tots els respectes per dits salvatges) en la seguretat que no ha de faltar-los la col.laboració de tots els catalans conscients.

enquestes fejecistes

"Flama" la blanca publicació fejecista, va organitzar una enquesta per veure quins eren els diaris més llegits.

Aquesta enquesta ha donat per resultat fer-nos saber que en la proporció numèrica dels consultats, "El Matí" és el tercer diari que per ordre de nombre de llegidors es llegeix a Barcelona.

Ens fa gràcia però fer constar de la forma que ho varen fer per sapiguer els que llegien "El Matí", ja que ells candidament ho exposen en una de les enquestes personals que senyalen. Diuen ben angelicalment, que al veure sortir un mecànic del taller amb "El Matí" sota el braç, li varen preguntar si el llegia sempre. Aquesta enquesta es digna d'un Sherlock Holmes de sagristia, i no ens estranya de que dites d'aquesta forma les coses, a Barcelona hi hagin vuit persones que llegeixen "El Matí". Preguntant a qui el portava a les mans si llegia "El Matí", si dels 52 que varen consultar n'hi arriben haver 51 que el portessin o els hi sortís per la butxaca, llavors el diari catòlic fóra el més llegit de tot Barcelona.

Dels 52 que es varen consultar n'hi havien 6 que llegien "La humanitat". Segurament que proporcionalment "La humanitat" és un dels diaris més llegits de Barcelona. Ara que a l'enquesta de "Flama" només n'hi han 6 per 52 consultats o sia un 3 per cent perquè els en-

questadors ja es devien espavilar per no preguntar si llegien "La humanitat" els que la portaven a les mans o els hi sortia de la butxaca.

Tenen, la veritat, els de Flama, una astúcia de guineu escuada i una lleugeresa d'esquirol en fer els seus reportatges. No ens han convençut gens. Es veu una mica de mala baba, en aquesta informació de voler posar en ridícol aquells pobres diaris que no els llegeix ningú, o que només els llegeix un saba-ter per veure el suplement cinematogràfic.

Hi ha una cosa en aquest reportatge molt interessant per nosaltres antil·ligaires fins a la medulla política.

Dels 52 consultats ni un... ni un! llegia "La Veu de Catalunya", ni el "Correo Catalán", ni "Renovación". Res anul·lats completament.

Es una cosa ben remarcable per cert que ningú a Barcelona llegeixi aquella premsa. No llegint ningú aquella mena de diaris, a les planes de "Flama" hi sobren aquelles observacions de "No llegir la mala premsa" cars ningú no en llegeix de mala premsa... almenys així ho han demostrat els 52 ciutadans que han sigut preguntats.

Els confreres de "Flama" poden felicitar-se de l'èxit de la seva missió que ha servit per aigualir la festa a la Lliga, al veure que ni les rates de cla-

veguera llegeixen "La Veu" i que els senyors del partit Radical vegin que a Barcelona estan deixats de la ma de Déu.

Quin desgany pel pobre senyor Cambó, de veure que inclús aquells jovenets que instintivament quasi, militen gairebé tots a les Joventuts lligueres l'hi posin a la seva mateixa publicació que alló que s'en diu "La Veu", no sigui llegida per ningú, ja que ni ells mateixos han gosat buscar-ne un que la llegís.

Els confreres de "Flama", segueixen un bon camí amb aquestes enquestes tant pintoresques. Ens ajuden cordialment a la nostra tasca. Recomanen a tothom que no llegeixin la mala premsa i ells són els primers de portar-ho a cap no mencionant a la seva enquesta ni ombra tant sols de *Veus, ni Corrosos ni Renovacions*.

Pobre senyor Cambó! Pobre senyor Lerroux! ningú, ni els de la Lliga volen llegir els vostres diaris.

AUDACIOS.

intermezzo

A una ciutat que banyen les aigües argentades del Mediterrani i que al seu Jarrera la verda vinya l'hi teixeix una corona de pàmpols, mentres que al fons els alts turons empalmant amb els núvols l'hi fan un nimbe de glòria...

Els pescadors, els artesans, els proletaris i els que tirén l'art, agermanats en un ideal comú, que és el de l'engrandiment i la riquesa de la ciutat que els veu néixer o bé els hostatja, han fet d'ella no direm un mirall, però si unoble gran, en el qual hi ha de tot, fins gent que no vol o no pot pagar els impostos.

I a les ciutats ahont hi ha gent que no vol o no pot pagar els impostos, per més que la banyin les aigües argentades del Mediterrani, hi ha d'haver algú que és dedicat a fer-los pagar de grat o per força.

Tothom haurà comprès que es tracta d'un agent executiu.

El càrrec d'agent executiu, a la ciutat coronada pels pàmpols de la verda vinya, no és un càrrec que pugui engrèixar enormement ningú, no obstant ben administrat pot donar per viure llargament a una família.

Si l'agent executiu però, té de mantenir amb l'agència, parents, amics i coneguts, resulta que com que la vaca no dona per tant, generalment s'acostuma a la ciutat que banyen les aigües argentades del Mediterrani, a enviar els agents executius al Jutjat, perquè donin compte de la seva actuació, i naturalment, té d'anomenar-s'en un altre, que seguint la sana costum establerta, no és nadiu de la ciutat que nimben els alts turons que l'envolten empalmant-se amb els núvols.

I així succeí: un agent executiu que fou nomenat interinament a la ciutat Mediterrània, a força d'afavorir amics, es troba a l'hora de liquidar, sense poder liquidar i casi sense amics.

Com que ja feia temps que es veia la fi que tenia de fer l'agent executiu, no manca qui s'espavila, un bell dia es plantà a la ciutat de la verda vinya, no se sab si caigut del cel o bé descendint

d'un vagó de ferrocarril, un senyor que coneixien segurament a casa seva, però que no coneixia ningú de la ciutat.

Si hom té pupilla, pessetes i un xic de barra, donar-se a conèixer i obrir-se pas no és una cosa difícil, logrant-ho facilment l'aspirant a agent executiu.

Després d'un estudi de la psicologia de la gent que manava a la ciutat que banyen les aigües argentades del Mediterrani, tragué la conseqüència de que amb poques pessetes podria comprar els vots necessaris perquè li concedissin l'agència executiva i als puritans, amb una carteta d'en Mainés, posem per cas, ja els convenceria.

Tantejat el terreny i presentat amb caràcter oficial, sols l'hi mancava saber la gana de cada u; afortunadament es trobà que la gent o bé anaven tips o bé eren excessivament modestos, això féu que amb tres mil pessetes al *Centro Republicano*, mil pessetes a un periodista model de periodistes honrats, altres quantitats més modestes a regidors i periodistes que ja no són tant honrats i tant models, i una plaça de meritori al fill d'un regidor fabricant d'espelmes, sigué suficient per comprar a preu de xavalla l'agència executiva.

I així estan, a la ciutat cent voltes cantada pels poetes i pels candidats a Diputats a Corts; amb dos agents executius al Jutjat, perquè no tenien els comptes massa clars, i amb un de flamant que exerceix amb un perdigó a l'ala, i que té el vici d'origen d'haver comprat el càrrec i d'haver estat nomenat sense seguir els tràmits legals.

I ara els ciutadans de la ciutat coronada per la verda vinya es pregunten que cal fer, perquè si els antics agents l'hi han evaporat quantitats que oscilen entre 20 i 25 mil pessetes cada u, que passarà amb el tercer? I això els treu la son i la gana.

Si el nostre consell pogués tenir algun valor entre els ciutadans de la mai prou lloada ciutat, els diríem que agafessin el tercer, l'embalessin ben embalat i l'enviessin al senyor Mainés; que un còp feta aquesta expedició acor-